

Můj jarní trapas

Předpokládám, že pakliže člověka potěší neštěstí druhého, je nadpis článku ideálním tahákem k přečtení následujících řádek. Bude to samozřejmě vyprávění týkající se mé jarní lásky, i když její příběh začíná již v únoru.

Je 14. února roku 1985, vcelku dost zima a tu jeden, tam druhý v libereckých uličkách mrznou s hudebním nástrojem v podpaží muzikanti a čekají, až je naloží nějaké postupně rozmrzající auto. Jeli jsme hrát ples do Rychnova u Jablonce. Byl to vlastně výjimečný den, neboť se na tuto tancovačku chystala i má teta se strýcem a mou o půl roku mladší sestřenkou Haničkou, se kterou jsme strávili nejedny prázdniny u babičky.

Do sálu vpustili obecenstvo, já se přivítal s rodinnými příslušníky, ale se sestřenicí přišla i její kamarádka z gymnasia a byla mi představena jako Denisa a já zůstal čučet jak pulec na kapra. Dlouhé bílé šaty, krásně mírně vlnité světle hnědé vlasy a ten úsměv. Po dvaceti sekundách tupého výrazu jsem se probral z mrákot, poklonil se a představil. No nic! Povinností zavelely a já šel s kolegy muzicírovat.

V průběhu tancovačky jsem nemohl odtrhnout pohled od stolu mého příbuzenstva a dobrovolně se přiznávám, že mi tetka, strýc i sestřenka

byli v tu chvíli zcela ukradení. O přestávkách jsem pak chodil prohodit pár slov, ale netuším, co jsem vůbec blábolil. Jenže! Oné krásné dívky si všiml i náš zpěvák Honza (v kapele známý proutník) a v mezihře se ke mně přiklonil a povídá: „Hele, jak tam chodíš k tomu stolu, domluv mi taneček s tou bílou krasotinkou“. O další přestávce jsem se tedy zachoval velmi kamarádsky a zašel k danému stolu. „Směl bych se zeptat?“ začal jsem nesměle s poklonou k bílé víle. Denisa zpozorněla a souhlasně přikývla. „Směl bych Vás poprosit o tanec“... její očka zpozorněla... „pro mého kamaráda Honzu?“ její očka pohasla. Ale slušně vychovaná dívka přeci neodmítne tak milé pozvání. Od té chvíle byla moje kytarová sóla pěkně jedovatá a do konce plesu jsem se už u sestřenky neobjevil, neb jsem se nenáviděl.

Utekl týden a v poštovní schránce s nadpisem Pulcovi se objevil dopis. Byl adresován mně a byl od mé sestřenicí Haničky. Krom „Ahoj Hynku“ se půlka stránky nedá publikovat. Ta křehká a slušná dívka Hanka nejspíš nastudovala veškeré encyklopedie sprostých slov a nasypala je na mou hlavu, již tak dosti ztrápenou. Jenže ve chvíli, kdy jí došla slovní zásoba čerpaná z chytrých knih, obrátilo se vše v dobré a na konci stála adresa na tolik vysnívanou Denisu. Sestřence jsem odepsal čtyři slova

(4x děkuju) za nově získanou adresu a Denise daleko delší psaní, kde jsem si zprvu nasypal na hlavu všechny popelnice z okolí, a pak jí napsal, že je tou nejhezčí dívkou s nejmilejším úsměvem, a tak dál.

Za sedmero dopisy a několikero dny bylo první rande. Rande jarní. Začalo pozváním na kávu do dnes již neexistujícího hotelu Praha v Jablonci nad Nisou a ta bílá víla byla opravdu okouzlující. Naprosto mne uchvátila a já se zamiloval. Najednou jsem do Jablonce, kde jsem pár let před tím bydlel na internátu a musel chodit do nějaké školy, jezdil rád a ona se mnou jezdila na tancovačky s kapelou a Honza zpěvák mi ji záviděl (samozřejmě v dobrém). A propos, po letech jsme se s Honzou zcela náhodně potkali a on se mi přiznal, že to jeho „dívkařství“ byla jenom póza, že nikdy s těmi holkami nic neměl a jen potřeboval machrovat před kolegy. Docela pěkně jsme si tehdy popovídali a i se hezky opili při country, které pak zpíval.

Mám jednu příhodu, jež stojí za to opsat: Sobota dopoledne, začátek dubna, vzbudil jsem se u své ségry v Liberci, kde jsem přespával po hraní s kapelou a jelikož jsme měli vystoupení i v sobotu, neměl jsem celý den nic na práci. Dostal jsem tedy nápad: pojedou za Dendulkou! Tak nějak jsem tušil, kde je

Janov nad Nisou, ale zas tak jistý jsem si nebyl. Řekl jsem si, že vyrazím do Jablonce a tam už se nějak doptám. Sedl jsem na tramvaj a v Jablonci jsem se tedy ujistil, že do Janova je to městskou č. 1 a tam už se doptám. Na náměstí, kde jsem čekal na autobus, bylo květinářství, a tak jsem svůj nápad rozšířil o květinu, aby se Denise lépe učilo k maturitě. Řidiče městského autobusu jsem zaúkoloval, aby mne upozornil na Janov. Souhlasil, ale stejně jsem byl na pozoru a chodil se je ptát každé dvě zastávky, zda již není Janov. Vyhodil mne přesně v Janově a myslím, že byl velmi rád, když jsem vystoupil. Co teď? Rozhlédl jsem se a bezradně hledal jakoukoli indicii, která by mne nasměrovala za milovanou Denisou. Nikde nic. Á! Tamhle je hospoda. Tam někdo bude vědět. „Hmmm, nějaký Šulcovi bydlí takhle dolů a za tou lávkou, ale jestli mají dceru Denisu...?“ Risknul jsem to. „Ne, tady nebydlí Denisa, počkejte, ale nahoře... to půjdete...“ a teď mi vysvětlili, že někde tam v kopcích... Kdyby mi Dendulka prozradila, že bydlí téměř na samotě... Ale to by nemělo takové kouzlo.

Nyní musím popsat svou horolezeckou výbavu. Běžné polobotky hodící se k saku, jarní bunda a pod ní květinová zabalená v papíru. Žádná kyslíková bomba, žádná lana či cepíny! Zatímco v Liberci se již chodilo téměř v sandálcích, tak již v autobuse jsem si všiml klimatických změn. Louky zbělely a dopravní značky se zkracovaly s přibývajícím umrzlou vodou.

Nebudu to protahovat. Šel jsem tedy do kopce. Tam mne poslali lesem, že je to kratší. Ta stařenka mne při pohledu na mou horskou obuv poslala soucitně oklikou, až jsem se objevil před domem, kde by

teoreticky mohla bydlet dívka jménem Denisa. Vystoupal jsem kluzké schody a zazvonil. Ozvalo se štěkání, pak vrznutí a pak se ve dveřích objevil obrovský pán s plnovousem a málohlavem. Instinkt mi poradil: „Couvni“, málem jsem uklouzl na horním schodu. Cívil na mne jako na vetřelce. Pes se netvářil o moc líp a navíc cenil zuby, nemluvil, jen vrčel. Pán hromově promluvil: „Co je!“ a znělo to opravdu drsně. Teď už jsem uklouzl a s vyděšeným výrazem zakoktal: „P-p-prosím vás, b-b-bydlí tady D-d-denisa?“ a abych i se psem pohovořil, zajekal jsem zuby zimou, ale teď již i strachem.

„Deniso!“ zařval pán a zmizel. Pes nezařval, jen následoval páníčka. „A sakra!“ napadlo mne, když jsem čučel do tmy ve dveřích, stále balancující na posledním schodu. V duchu jsem si představoval, jak teď ze tmy vyskočí to štěkadlo a ukousne mi nohu. Nestalo se. Po dvouhodinové horské túře se ze tmy vynořila očekávaná postava. Sice v teplácích, ale s tím roztomilým úsměvem. Dendulka! „Jéééé ahóóó, co tu děláš?“ usmála se tím úplně nejvíc svým milým úsměvem. Teď jsem uklouzl, ale byl šťastný, že jsem ji našel. Rozepnul jsem bundu a podal již trochu povadlé kvítí. „To aby se ti líp učilo na maturu.“ Rozzářila se. „Pojď dál“, stále se tak mile usmívala. „Né, nemůžu, už musím. Mám večer hraní“. (On to spíš byl strach ze zubů psích a z pokřiků válečných toho pána, tušil jsem, že otce). Alespoň mi poradila, jak se dostat na autobus jinudy než lesem.

Teď si asi myslíte, že je noha v nohávě, jak já s oblibou parafrázuji známé přísloví. Ne! Přišlo další rande a další a pak zase další, ale já jsem ještě nehovořil o své nesmělosti. Teď, s odstupem času, ji beru jako takovou divnou kamarádku. Už

mám nějakou svou osobnost a kolegové a přátelé mne berou takového, jaký jsem, ale v době, kdy se měl člověk seznamovat a poznávat lidi okolo sebe a vytvářet si své okolí, byla docela zlou sousedkou. Naopak mi ale možná i pomohla. Nebudu filozofovat, asi čekáte na happy end a nějak se nemůžete dočkat, navíc vám jej rozmlouvám. Dobrá:

Do této doby jsem Denise nedal pusu a ani ji nevezal za ruku. Neřekl jsem jí „miluji Tě“, nebo něco podobného. Styděl jsem se. Nevěděl jsem, jak se to dělá.

První máj, Svátek práce. Hráli jsme s kapelou a já byl smluven se ségrou, že k ní přijedu, a pak pojedou na hraní. Byl jsem ale domluven i s Denisou, že k sestře přijede a pak pojedeme spolu na hraní. Přijela. Nevím, kde na to sestra Ivanka přišla, ale nějak se vymluvila, že musí nakoupit nebo co, a nechala nás o samotě. Seděli jsme naproti sobě u stolu pod oknem, já a Denisa. Dlouho jsme mlčeli, já pokukoval po Dendě, ona zase po mně. Ticho. Trapas. Já byl rozhodnutý, ale ta hlupaňa nesmělost ne! A tak se stalo, že jsem se najednou sesul na kolena a dokolenil se před mou vysněnou a milovanou a konečně jí řekl, že ji miluju.

Jak to dopadlo? Přečkala i mou vojnu a den po revoluci se nám narodil první mrňavec jménem Linda a čtrnáct měsíců na to mrňavec dvě: Kateřina.

Promiňte, musím končit. Pláču dojetím ze vzpomínek. Je mi krásně, ale nevidím písmenka.

Váš HyPulík

